

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡῦτα αἰτήσις ἀπευθύνεται :

Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθ ἡ ν α ς

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Μαρτίου 1898 μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1898· καὶ ὀφείλουν οἱ αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μόνον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐξαεταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ, ὡς καὶ πρὸ τοῦ πολέμου, ἐξακολουθεῖ τὰς ἐργασίας αὐτῆς μὲ τὸν αὐτὸν μακάριον τρόπον. Εἶνε δύναται τις νὰ εἴπῃ τὸ μόνον σωματοεῖον τὸ ὁποῖον, καίτοι ψηφίζει συμβάσεις περὶ εἰρήνης, περὶ ἐπιβολῆς ἐλέγχου καὶ περὶ ἄλλων σχετικῶν, δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν τετριμμένην ὁδὸν καὶ νὰ βαδίσῃ ἄλλην μᾶλλον συνάδουσαν πρὸς τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα καὶ τὴν κατάστασιν τὴν δημιουργηθεῖσαν μετὰ τὸν πόλεμον.

Αἱ αὐταὶ συζητήσεις, αἱ αὐταὶ ἀντεγκλήσεις, αἱ αὐταὶ ἀόριστοι κατηγορίαι κατὰ τῶν διαφόρων κλάδων τῆς διοικήσεως, τῆς οικονομικῆς ὑπηρεσίας, τοῦ ναυτικοῦ, τοῦ στρατεύματος τῆς ξηρᾶς· αὐτοὶ δὲ αἵτινες τοιαύτας ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς ἀραδιάζουσιν μομφὰς καὶ ὡς ἄλλοι Κάτωνες ἐπιζητοῦσι τὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων λησμονοῦσιν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι συνετέλεσαν εἰς τὴν παράλυσιν τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων καὶ εἰσήγαγον τὴν σαπρίαν ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπεμβαίνῃ ξένη θέλησις παρὰ συμφέρον τοῦ ἔθνους καὶ τῆς πατρίδος. Αὐτοὶ οἵτινες ἐκρότου ἄλλοτε τὰς χεῖρας ἐγείρονται νῦν ὡς αὐστηροὶ ἐπικριταὶ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν καὶ παρεσκεύασαν.

Ἀληθὴ δὲ θυμηθῶν παρήγαγεν ὁ τόνος τῆς φωνῆς βουλευτοῦ γεροφουστανελά, ὅστις, λαβὼν τὸν λόγον καὶ ἀτυνάρτητα πάντοτε λέγων, ἐζήτην ἐπὶ πινακίου τὴν κεφαλὴν ὅλων τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, διότι κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ὅλοι ἀνεδείχθησαν ἀνίκανοι. Ὁ δὲ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργός, στρατηγὸς Σμολένσκις, ὅστις μετὰ θαυμαστῆς σωφροσύνης καὶ ἱκανότητος ἀντιπροσωπεύει ἐν τῷ κοινοβουλίῳ τὸ στράτευμα, ἀπήντησε δεόντως καὶ ἠνάγκασε τὸν βουλευτὴν νὰ περιστείλῃ τὴν γλῶσσάν του, διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἐνῷ ἄλλοτε διεκέρυττεν ὅτι μὲ μίαν κλάραν ἤθελε φθάσει πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Κων/πόλεως κυνηγῶν τοὺς τούρκους, δὲν ἐφάνη κατὰ τὸν πόλεμον οὐδαμοῦ ἵνα ὑπερασπίσῃ τοῦλάχιστον τὴν ἰδιαιτέραν τοῦ ἐπαρχίαν, οὐχὶ πλέον διὰ κλάρας, ἀλλὰ δι' ὀπλῶν.

Παρόμοια φαινόμενα καὶ ἀκαίριοι συζητήσεις ἀναφύονται καθ' ἑκάστην ἐν τῷ κοινοβουλίῳ, οὐτινος αἱ συνεδριάσεις παρατείνονται ὅπως ὑποβλήθῃ πρὸς ἐπιψήφισιν τὸ δάνειον τῆς ἀποζημιώσεως μόλις ἐπιτραπῇ ὑπὸ τῶν τριῶν προστατίδων Δυνάμεων. Παράλειποντες ὅμως ὅλα τὰ ἄλλα ἐπουσιώδη

ζητήματα ποιούμεθα μόνον μνείαν τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης δηλώσεως τοῦ κ. Θ. Π. Δηλιγιάννη, ἥτις ἔθηκε φραγμὸν εἰς τὰς κυκλοφορούσας φήμας περὶ ἐπικειμένης ὑπουργικῆς μεταβολῆς. Σαφῶς ἐδήλωσεν ὅτι μόλις συντελεσθῇ ἡ ἐκκένωσις τῆς Θεσσαλίας θὰ ἀναλάβῃ πάλιν τὴν διοίκησιν τοῦ τόπου, καθ' ὃ ἔχων τὴν ἐν τῇ Βουλῇ πλειονοψηφίαν. Εἰς ἡμᾶς δὲν ἀπόκειται νὰ κρίνωμεν κατὰ πόσον εἶνε ὀρθὴ ἡ ὁχὶ ἡ σκέψις αὕτη καὶ ἡ σπουδὴ περὶ τὴν ἀνοδὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν. Παρατηροῦμεν μόνον ὅτι ὡς ἔχουσι τὰ κοινοβουλευτικὰ τῆς ἀτυχοῦς ταύτης χώρας, ἀποβαίνει δύσκολον νὰ διακρίνωμεν τίς ὁ καλὸς καὶ τίς ὁ κακὸς ποιμὴν. Αὐτός, ὅστις ἡμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς παραιτίος τῆς καταστάσεως ταύτης θὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐξουσίαν ζητῶν εὐθύνας—ἐκεῖνος, ὅστις ἀνῆλθεν ἵνα σώσῃ τὴν πατρίδα κατέθηκε τὴν ἀρχὴν μηδὲν ἀγαθὸν πράξας καὶ ἔτοιμος καὶ αὐτὸς νὰ ζητήσῃ λόγον διὰ τὰ γενόμενα.

Ποῖος εἶνε ὁ ὑπεύθυνος; Ἀληθῶς ἀποβαίνει αἰνίγμα. Ἀλλὰ σήμερον δὲν πρόκειται πλέον οὔτε περὶ εὐθυνῶν, οὔτε περὶ ἐνόχων. Τὰ πρὸ τοῦ πολέμου καὶ τὰ ἀπὸ τὸν πόλεμον μέχρι σήμερον γεγονότα τρανῶς πείθουσιν ἡμᾶς, ὅτι ἡ πλάνη κυριαρχεῖ. Διὰ τοῦτο ἀποστρέφομεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν καὶ ἐπισκοποῦμεν μόνον τὸ μέλλον. Διὰ τὸ μέλλον δὲν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ αὕτη φαῦλος διοίκησις, ἡ αὕτη συναλλαγή, ἡ αὕτη ἀποθάρρυνσις ἐκ μέρους τῆς Βουλῆς, ἐκ μέρους τῶν Κυβερνήσεων, ἐκ μέρους τῶν Βουλευτῶν.

Ἀπαιτοῦνται ἄνδρες ἱκανοὶ νὰ τάμωσι νέαν πορείαν διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους καὶ εἰρηνικῶς νὰ παρασκευάσωσιν αὐτό, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐπουλωθῶσιν αἱ παροῦσαι πληγαί.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἐν ὀλίγοις ἐξέθηκα προηγουμένως τὴν ἐν Ἡπείρῳ κατάστασιν καὶ τὰ διάφορα γεγονότα. Ἐπανερχόμενος δὲ ἐπὶ τῆς κυκλοφορούσης φήμης περὶ εἰσαγωγῆς μεταρρυθμίσεων καὶ εἰς τὸ βιλαέτιον τῆς τε παλαιᾶς καὶ νέας Ἡπείρου (Ἀλβανίας) παρατηρῶ ὅτι ὑπ' οὗς ὁρους γίνονται ἐν τῷ ὀθωμανικῷ Κράτει μεταρρυθμίσεις οὐδόλως συντελοῦσιν εἰς εὐμερίαν τῶν κατοίκων καὶ πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεως αὐτῶν. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ φανατισμοῦ τῶν ὀθωμανῶν ὅπως ἔχωσι τὸν χριστιανὸν εἰς κατωτέραν θέσιν καὶ οὐχὶ ἴσῃν πρὸς ἑαυτούς. Κακῶς ὅμως σκέπτονται ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, διότι οὕτω σκεπτόμενοι πιέζουν ἐπὶ ἔτη μόνον τὸν χριστιανόν, ἀλλ' ἡ πίσις αὕτη ξεσπᾷ καὶ θὰ ξεσπᾷ πάντοτε εἰς βῆρος τῶν ὀθωμανῶν. Ἡ συντήρησις τοῦ ὀθωμανικοῦ Κράτους καὶ τῆς Τουρκικῆς κυριαρχίας δὲν εἶνε δυνατόν ποτὲ νὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ ἔτη ἐφ' ὅσον στηρίζονται ἐπὶ βραδύρων ἐθίμων ἐπὶ καταπίεσεων καὶ ἀδίκων φορολογιῶν. Ὅ,τι συνέβη προπερὺς ἐν Ἀρμενίᾳ, συμβαίνει νῦν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ με-

θαύριον τίς οἶδε ποῦ. Τὰ συμβάντα δὲ ταῦτα εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς τουρκικῆς κακοδιοικήσεως. Πόσον ἄλλοια θὰ ἦτον ἡ κατάστασις τῆς Τουρκίας ἐὰν ἐπεδίωκε τὴν συντήρησιν αὐτῆς διὰ λογικῶν καὶ ἐννόμων μέσων! Ἀντὶ νὰ ὑπόσχεται μεταρρυθμίσεις καὶ νὰ μὴ ἐκτελῇ ταύτας, ἀντὶ νὰ ἐφαρμόζῃ αὐτάς καὶ νὰ τὰς καθιστᾷ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ γελοίας καὶ ἀνωφελεῖς, τὰ πάντα ἐξαρτῶσα ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ βαλῆ, τοῦ καϊμακάμη καὶ τοῦ κατῆ, ἔχει συμφέρον νὰ ἐπιδείξῃ ἀγαθὴν προαίρεσιν καὶ πρώτη νὰ εἰσαγάγῃ τὰς ἀπαιτούμενας μεταρρυθμίσεις ἐξασφαλιζούσα τὴν κανονικὴν αὐτῶν λειτουργίαν καὶ συντελοῦσα εἰς τὴν εὐμερίαν τῶν χριστιανῶν αὐτῆς ὑπηκόων.

Ἐὰν ἡ Τουρκία ἀφ' ἑαυτῆς ἀνελάμβανε τὴν ἐκτέλεσιν τῶν μεταρρυθμίσεων τούτων, ἀναντιρρήτως ἐπὶ πολὺν χρόνον ἤθελεν ἀποφύγει ἐσωτερικὰς ταραχὰς καὶ κινδύνους οἵτινες σήμερον εἶνε ἀναπόφευκτοι. Πρὸ παντὸς ἡ Ἡπείρος ἤθελεν εὐμερήσῃ καὶ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς καταπίεσεις ἐὰν εἰσῆγοντο μεταρρυθμίσεις ριζικαὶ καὶ καθ' ὅλα πραγματικαὶ ὡς κατοικουμένη ὑπὸ συμπαγοῦς χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ ἡμοφῶν καὶ ἡμογλώσσου. Τὴν ἐφαρμογὴν δὲ τῶν μεταρρυθμίσεων δέον νὰ ἐπιβλέπῃ ἐπιτροπὰς ὑπαλλήλων ξένων κρατῶν. Ἄνευ τοιαύτης ἐπιτροπῆς ἥτις μόνη δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν κανονικὴν αὐτῶν λειτουργίαν οὐδὲν ἀγαθὸν δύναται νὰ συμβῇ καθότι οἱ ὀθωμανοὶ ἀπεδείχθη ὅτι προσπαθοῦν πάντοτε νὰ καταλύσουν προνόμια καὶ νὰ καταπατοῦν τὰς μελετωμένας μεταρρυθμίσεις. Μέχρι τοῦ 1866 εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ ἐπαρχία τοῦ Ζαγορίου ἐκυβερνᾶτο ἐν Ἡπείρῳ δημοκρατικῶς, ἔχουσα ἐν Ἰωαννίνους ἀντιπρόσωπον κοινόν, προσετώτα καλούμενον, ὅστις συνεννοεῖτο μετὰ τῆς διοικήσεως περὶ ὅλων τῶν ζητημάτων τῆς ἐπαρχίας του καὶ ἐφρόντιζε διὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν φόρων. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ τοιαύτη διοίκησις τοῦ Ζαγορίου καὶ εἰς τὴν κυβερνήσιν συνέφερε καὶ εἰς τοὺς κατοίκους εἶχεν ἐξησφαλισμένην τὴν καλὴν διοίκησιν. Ἀλλ' ὡς εἶπον ὁ τούρκος ὁ πᾶντα μηχανώμενος πρὸς καταστροφὴν τοῦ καλοῦ αἵφνης κατήγγησε τὰ προνόμια τοῦ Ζαγορίου καὶ ἔκτοτε ἡ ἐπαρχία αὕτη, μὴ δυναθεῖσα νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὴν βίαν καὶ αὐθαίρεσίαν ἡκολούθησε τὴν ὁδὸν τῆς παρακμῆς ἥτις προέρχεται ἐκ τῆς κακῆς διοικήσεως καὶ καταπίεσεως. Ἡ μόνη δὲ ἐπαρχία ἥτις σήμερον φυλάττει τινα ἐκ τῶν προνομίων αὐτῆς πρὸ τετρακοσίων περίπου ἐτῶν ἀπέκτησε εἶνε ἡ Χειμάρρα. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἡ τουρκικὴ διοίκησις ἀποπειρᾶται νὰ καταργήσῃ τὰ προνόμια ταῦτα καὶ νὰ ὑπαγάγῃ καὶ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην εἰς τὴν κοινὴν τῶν ἄλλων τυχὴν. Ἐνεκα τούτου οἱ Χειμαρριῶται ἀναγκάζονται διὰ τῶν ὀπλῶν πάντοτε νὰ ὑπερασπίζονται τὰ προνόμια ταῦτα καὶ ἀγνωστον ἐὰν θὰ τὸ κατορθώσωσι μέχρι τέλους. Τινὰ ὁμῶς τῶν χωρίων τῆς Χειμάρρας ἐξάντληθέντα ἐκ τῶν συνεχῶν ἀποπειρῶν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τηρήσωσι τὴν αὐτὴν πορείαν καὶ ὑπετάγησαν εἰς τὴν βίαν τῶν ἀρχῶν.

Εὐτυχὴς θὰ ἦτο ἡ Ἡπείρος ἐν ὄντως ἐπραγματοποιεῖτο ἡ εἰρήσις ἢ τὰ τηλεγραφικὰ πρακτορεῖα μετέδωκαν ἐκ Πετροπόλεως, δηλ. νὰ παραχωρηθῇ ἡ Βερολίνεος γραμμὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τοῦτο εἶνε ὀρθὸν καὶ δίκαιον. Ἡ Βερολίνεος συνθήκη ἐπεδίκασε εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Ἡπείρον καὶ μετὰ ταῦτα, κατόπιν πολλῶν ἀν-

Λονδίνω ή σύμβασιν προς έκδοσιν του δανείου.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Χανίων, ἐντός τῆς ἐβδομάδος οἱ ναύαρχοι κατόπιν ὁδηγιῶν, ἃς ἔλαβον παρὰ τῶν Κυβερνήσεών των θ' ἀφαιρέσῃ τὴν διοίκησιν τῆς νήσου ἀπὸ τὸν Ἰσμαήλ πασσάν καὶ θ' ἀναλάβωσιν οἱ ἴδιοι ταύτην προσωρινῶς μετὰ τῶν προξένων μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως ἐν τῇ νήσῳ τοῦ βασιλόπαιδος Γεωργίου.

— Ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ παραίτησις τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργοῦ κ. Χατζηκυριακοῦ. Τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου τούτου ἀνέλαβεν ὁ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν κ. Κόρπας. Καὶ ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Στρίτ ὑπέβαλε τὴν παραίτησιν τοῦ θέλων νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν Διοίκησιν τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς. Ἀλλὰ τούτου ἡ παραίτησις θὰ γίνῃ δεκτὴ μετὰ τὴν ἐκκένωσιν τῆς Θεσσαλίας.

Πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ Νδυτικὴ ἐπιτροπὴ διὰ τῆς ἐκθέσεώς της ἀποφαίνεται ὅτι ἡ δρᾶσις τῶν ἐντός τοῦ Ἀμβρακικοῦ πλοίων δὲν ἤνυνατο νὰ καταστῇ καλλιτέρα, ἀφ' ἐνός μὲν ἔνεκεν τῆς σμικρότητος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πλοίων ἄτινα προσέβαλον τὴν Πρέβεζαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἔνεκεν τῆς ἐλλείψεως ἐπαρκῶν ἀγνημάτων πρὸς κατάληψιν τῶν βομβαρδισμένων μερῶν. Δηλοῖ κατηγορηματικῶς ὅτι ἡ μὴ πτώσις τῆς Πρεβέζης οφείλεται κυρίως εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Στρατοῦ Ἡπείρου κ. Μάνον, ὅστις ἐνῶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν ἦτο σύμφωνος περὶ κοινῆς δράσεως τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου πρὸς ἐκπόρθησιν τῆς Πρεβέζης, ἅμα τῇ ἐναρξίᾳ αὐτῶν ἠρνήθη οἰανδήποτε σύμπραξιν τοῦ στρατοῦ Ἡπείρου μετὰ τοῦ στόλου. Εἴτα ἡ ἐπιτροπὴ διαπραγματευομένη τὸ ζήτημα τῆς ἀποδόσεως τῆς Ἡπειρωτικῆς φάλαγγος εἰς τὰς ὀχθὰς τοῦ Δούρου, λέγει ὅτι ἡ ἀποτυχία αὐτῆς οφείλεται πρωτίστως εἰς τὴν ἀδράνειαν τοῦ

στρατοῦ τῆς Ἡπείρου, ὅστις οὐδὲν ὡς ὑπεστήριξε τὴν ἀπόβασιν τῆς φάλαγγος.

— Τῇ 27 Φεβρουαρίου ἅπαντες οἱ κάτοικοι Παρχμυθίας συνηθροίσθησαν περὶ τὴν θέσιν Γαλατᾶ, ὅπου θαυνοπορούντες ὑπεδέχθησαν τὸν νέον αὐτῶν Μητροπολίτην κ. Βασιλείον· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐψάλλον λαμπρὸν ἄσμα, μεθ' ὃ ὁ Σχολάρχης κ. Γ. Δ. Μαρέτσος ἀπηύθυνε καταλληλοτάτην προσφώνησιν πρὸς τὴν Α. Σ. εἰς τὴν ἀπαντήσας ὁ Μητροπολίτης προῦχώρησεν ἀκολουθούμενος παρ' ὅλου τοῦ πλήθους εἰς τὸν καθεδρικὸν ναόν, ὅπου γενομένης τῆς συνήθους δοξολογίας ἡ Α. Σ. ἀπήγγειλε διδασκτικώτατας συμβουλὰς πρὸς εἰρήνευσιν τῆς πόλεως καὶ Ἑπαρχίας· ἐπιστρέψας δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὅπου εὐχηθέντες τὰ εἰκότα οἱ πολῖται ἀπῆλθον· συγκαίροντες τῇ τε ἐπαρχίᾳ καὶ τῷ Σ. κ. Βασιλείῳ εὐχόμεθα ἀμφοτέροις ὅπως ἀναδείξῃ αὐτοὺς ὁ Θεὸς πατέρα καὶ τέκνα ἐν Χριστῷ ἀληθῇ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ φίλος συμπατριώτης ἱατρός κ. Νικόλ. Γ. Φίλης ἀναχωρεῖ αὖριον μετὰ τῆς ἀξιότιμου συζύγου αὐτοῦ κυρίας Δοσίας εἰς Παρίσιους ὅπου θέλει διαμείνῃ ἐπὶ τρίμηνον περίπου, ἵνα ἐκ τοῦ συνεγγους παρακολουθήσῃ καὶ τὰς νέας προόδους τῆς ἱατρικῆς. Εὐχόμεθα αὐτῷ καλὴν ἐπάνοδον.

— Ἀφίκετο ἐκ Ρουμανίας ὁ ἐκ Κάτω Σουδενῶν κ. Κωνσταντῖνος Παρτσάλη, ἐκ Σοποτσελείου καὶ ἀνεχώρησεν διὰ Βουζαῖα ὁ κ. Γεωρ. Νιτσόπουλος, ἐκ Βεϊτσης διὰ Καβάλλαν ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μπέλας, ἐκ Δοβρᾶς καὶ ἀνεχώρησεν διὰ Ἐάνθη ὁ κ. Γεωργίος Γκογκάκης.

— Ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συζύγου του διὰ Καλωτᾶ ὁ ἐν Πειραιεὶ ἄρτοποιός Κωνσταντῖνος Ντίνος, δι' Ἄνω Σουδενὰ ὁ φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς Σπυρίδων Μπίλλιος, εἰς Λαύσαν δέ, ὁ κ. Ἀρσένιος Γιώτας.

— Ἀφίκοντο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Γόττισταν ὁ κ. Χρήστος Δημητρίου καὶ ὁ κ. Κωνσταντῖνος Νικολάου, δι' Ἰωάννιναν ὁ κ. Δη-

μήτριος Ἀλευράς καὶ εἰς Μαυροβούνιον δὲ ὁ κ. Δημ. Τσεμπέρης.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ἰωάννιναν ὁ φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς Μωϊσῆς Κοφίνας.

— Ἀφίκετο ἐκ Ἐάνθης καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Δοβραν ὁ ἱατρός κ. Γεωρ. Κανούρας.

— Ἀφίκετο ἐκ Μπάγιας καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Βυζάνδιον τῆς Ἀνατολῆς ὁ κ. Παναγιώτης Ζωΐδης.

— Ἀφίκετο ἐκ Σεβασίας καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Μονοδένδιον ὁ κ. Σπυρίδων Κοντοδήμος, Ἀφίκετο ἐκ Ἐάνθης καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Κάτω Βεϊτσαν ὁ κ. Σωκράτης Κρασόπουλος.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ἰωάννιναν ὁ φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς κ. Γεωργίος Μουστάκης.

— Ἀφίκετο ἐκ Σοποτσελείου καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ναζλὴ ὁ κ. Κωνσταντῖνος Πιτσόνης.

— Ἀφίκετο ἀπὸ Πρισόγιανη καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον ὁ κ. Χαραλάμπος Σούρλας.

— Ἀφίκετο ἐκ Δοβρᾶς ὁ κ. Δ. Διαμάντης.

— Ἀφίκετο ἐκ Μάντσεστερ ὁ αὐτῇ ἐμπροσθέντος κ. Ἀθανάσιος Καλλιάρης καὶ ἀπερχεται εἰς Ἰωάννιναν καὶ Δρόβιαν.

— Ἀφίκετο ἐκ Σουδαν καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Πρέβεζαν ὁ κ. Χαρ. Γκουβέλης. — Ἐκ Πόρτ-Σαῖδ καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Βήσσαν ὁ κ. Ἀθ. Κωτσάκης.

— Ἀφίκετο πρὸς ἡμερῶν ἐκ Δολιανῶν καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ἐρηοχώριον ὁ κ. Χρ. Μεσσηνόπουλος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κύριε Γ... Καρθασαρά. Σὰς γράφομεν ταχυδρομικῶς. — Ν. Κ. Πειραιᾶ. Σας ἀπαντῶμεν. — Π. Κ. Πιτέστη. Ἐνεγράψαμεν συνδρομητὰς· εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς καὶ αὐτοὺς. — Ν. Ἀθ. Ποιμένα. Ἐλάβομεν ἐπιστολήν σας· εὐχαριστοῦμεν· θὰ σὰς ἀποστείλωμεν σκετικὴν ἀπόδειξιν. — Γ. Ζ. Μεσημβρίας. Ἐλήφθη ἐπιστολή σας· εὐχαριστοῦμεν. — Δ. Μ. Ἀλεξανδρείας. Ἀποσταλέντα ἐλήφθησαν. — Ἰω. Β. Γ. Μανούρα. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ προθυμίαν ἀποστολῆς συνδρομῆς. — Βασίλειον Πάτσια Καῖρον. Σὰς παρακαλοῦμεν ὅπως μᾶς ἀποστείλῃτε τὴν συνδρομὴν σας τριῶν ἐτῶν. Βαρεθήκαμεν νὰ σὰς γράφωμεν. Ἀφοῦ λαμβάνετε τὸ φύλλον εὐλογημένον πρέπει καὶ νὰ πληρώσῃτε. — Δ. Μ. Ι. Τ., Α. Γκ. καὶ Μ. Μ. Θὰ φροντίσωμεν περὶ ὧν γράφετε.

Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. φύλλου)

ΑΛΗΣ

Βλέπεις πῶς μὲ κατάντησαν, Μουχτάρ, τὰ γερατεῖα !
Μὴ μὲ ξεσυνερίζεις. Τὰ φύλλ' ἀπὸ τὸ δένδρο,
Ποῦ ἐσκέπαζε τὴ Ρούμελη μὲ τὸν πλατὺ τὸν ἴσκιο,
Τὰ βλέπεις ἐκιντρίνισαν, πρῶτος βορείας τὰ ρίχνει.
Ἐσὺ εἶσαι τὸ βλαστάρι μου. Ὅση ζωὴ κι' ἂν εἶχῃ.
Τὴν ἔοριξ' ἐπὶ στήθη σου. Ὁ Πλάστης μ' ἐσπλαχνίσθη
Καὶ μὴ δώκε τὴ χάρη του καὶ μ' ἔφηκε νὰ ζήσω,
Νὰ ἰδῶ καλὰ γεράματα. Εὐχαριστῶ σε Θεέ μου !
Πάρε, παιδί μου, τὴν εὐχή, ποῦ κλαίοντάς σου δίνω,
Καὶ τρέξε, τρέξε γρήγορα, Μουχτάρ, νὰ πολέμησῃς.
Θυμήσου τὸν πατέρα σου καὶ τὰ σπρά του τὰ γένεια.
Νῆρχωντ' ἀπὸ τὸ Δούναβι πουλιά νὰ τραγουδοῦνε
Τοῦ υἱοῦ μου τὴν παλληκαριά κ' ἐγὼ νὰ ξανανείδω.
Ν' ἀκούω πάντα τὸ Μουχτάρ μὲς 'ς τὴ φωτιά σὰ χάρος,
Σπαθί, μαχαίρι δίστομο ν' ἀστράφτῃ, νὰ θερίζῃ.
Σύρε, Μουχτάρ, καὶ γύρισε ἐδῶ στὴν ἀγκαλιά μου
Καὶ μὴ μ' ἀφήτῃς ἔρημο στὴν ὥρα τὴ στερνὴ μου.
Θέλω μ' αὐτὰ τὰ χέρια σου τὸ λάκκο νὰ μοῦ σκάψῃς...
Καὶ γράφε μου συχνὰ συχνά, καὶ μὴ μὲ λησμονήσῃς.
Παιδί μου, πές μου ἐλεύθερα, τί θέλεις ἀπὸ μένα ;...

Καὶ ἔκλαιγε ὁ ἀλητῆριος, γιατί' ἦταν γραμμένο
Κι' αὐτὰ, κι' αὐτὰ τὰ δάκρυα, τὸ αἶμα τῆς ψυχῆς μας,
Πικρὸς ἐπὶ μάτια τοῦ Ἀλῆ περιγελῶς νὰ γίνουν.
Καὶ τὰ βλεπες νὰ στάζουν ἀπ' τὰ λευκὰ του γένεια
Καὶ νὰ κοιλοῦν, νὰ κρύβωνται στοῦ μαχαίριου τὴ θήκη.

ΜΟΥΧΤΑΡ

Βιζήρη μου, πατέρα μου, μὴν κλαῖς καὶ μὴ δειλιάζῃς.
Ἐσὺ τὸ ξέρεις ἂν ποτὲ ἐπιστρέψῃς ἀπ' τὴ μάχη
Κ' ἐντράπηκα στὸ πρόσωπον νάλθῃς νὰ σὲ κυττάξω.
Πατέρα μου, εἶσαι γέροντας, ἄρες με στὸ πλευρό σου,
Πιστὸς νὰ μείνω σύντροφος. Στείλε τὸν ἀδελφό μου.

ΑΛΗΣ

Γέροντας !... Ποιὸν τὸ Βελῆ ;... Ἀνάθεμα τὴν ὥρα
Ποῦ ἡ μάνα σου τὸν ἔκαμε !... Θεέ μου, σχώρεσέ την !

Θέλεις, Μουχτάρ, νὰ ἐντροπισθῶ, νῆρχωνται νὰ μοῦ λένε
Πῶς τὸ παιδί τ' Ἀλήπασα, σὰν ἄκουσε τὸν κρότο
Καὶ τὴ φωτιά τοῦ τουφεκιοῦ, ἀχνὸ καὶ λιγωμένο
Ἐκρύφτηκε γιὰ νὰ σωθῇ στοῦ χαρμεῖου τὸν κόρφο ;
Ἄν μ' ἀγαπᾷς, λυπήσου με. Μὴ τότε μελετήσῃς.

ΜΟΥΧΤΑΡ

Τὸ θέλημά σου ἄς γενῇ, πατέρα μου, πηγαίνω.
Μιά χάρη μόνον ἀπὸ σέ, μιά μόνη χάρη θέλω,
Ἀφίνω ἐδῶ ἐπὶ Γιάννιναν, πατέρα, τὴν καρδιά μου.
Μὴ πικραθῇς, ἂν σὴν κρυψῇ τὸ μυστικὸ μου ὡς τώρα.
Πατέρα μου, ἂν μ' ἀγαπᾷς, σὰν νῆταν θυγατέρα,
Στὴν ἀγκαλιά σου φύλαξε τὴ μαύρη τὴ Φροσύνη...

ΑΛΗΣ

Μουχτάρ, τῶχα παράπονο ποτὲ νὰ μὴ σ' ἀκούσω
Οὐτ' ἓνα λόγο νὰ μοῦ πῇς γιὰ αὐτὴ σου τὴν ἀγάπη.
Σύρε, παιδί μου, στὸ καλὸ, βαρύνωμο δὲ σῶχ'ω.
Μὰ τὰ σκληρὰ μεσάνυχτα, ὅπου μᾶς παραστέκουν,
Ὅρκίζω ἐδῶ ἐπὶ σπλάχνα μου, ἐδῶ μὲς 'ς τὴν καρδιά μου
Γι' ἀγάπη σου πιστὰ πιστὰ νὰ σοῦ τήνε φυλάξω.
Ὅρκίζω μὲς 'ς τὰ μάτια μου, παιδί μου νὰ τὴν κρύψω
Σὰν ἓνα δάκρυ μυστικὸ, νὰ μὴ τὴ δῇ κανένας.
Κι' ὅποια κι' ἂν μ' εὖρη δυστυχία, ποτὲ μου οἱ θὰ κλάψω,
Μὴ τύχῃ καὶ τὸ δάκρυ μου ἔθελα μοῦ ξεφύγῃ.
Σύρε, παιδί μου, κ' εἰν' ἀργά ! Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω.
Θυμήσου τὸν πατέρα σου... Σύρε μὲ τὴν εὐχή μου !

Ἐσμίξανε τὰ χεῖλη τους οἱ ἄπιστ' οἱ φρονεῖδες,
Καὶ τὸ φιλὶ τ' Ἀλήπασα ἐπὶ στόμα τοῦ παιδιοῦ του
Εἶναι μιά μὴτ' μαχαίριου καὶ μιάς ὀχτῆς τὸ δόντι.
Φεύγ' ὁ Ταχέρης κι' ὁ Μουχτάρ, μένει ὁ Βιζήρης μόνος.
Χαρούμενος ποῦ ἐνίκησεν, ἀπλόνεται στὸ στρώμα.
Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ μιά στερνὴ βλασφημία τοῦ Χριστοῦ μας,
Χαμογελῶντας τρεῖς φορές ἔκαμε τὸ σταυρό του
Καὶ βγάνει ἀπὸ τὸν κόρφο του μ' ἀγάπη καὶ μὲ φόβο
Ἐνα πιστὸ τοῦ φιλακτοῦ καὶ τὸ φιλεῖ καὶ πέφτει.
Σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκεν. Ἀνάσανε κι' ὁ κόσμος,
Ἐγάρθηκαν τὰ σύννεφα, ἔλαμψε τὸ φεγγάρι...
Ἀὖς καὶ γιορτάζει ὁ οὐρανὸς τὸν ὕπνο τοῦ ἐχθροῦ του.

(ἀκολουθεῖ)